

δυναμώνη. Πάντα δουλειά, πάντα κουράγιο νάναι τὸ πρόγραμμά τους. "Ὡς τοὺς φαρμακῶν καθε σκολαστικισμὸς μ' ὅσα μέσα θέλει. Τὰ φαρμακία σὲ τέτοια κορμιά δὲν κάνουν πρᾶδες. Τοῦ κάκου τοὺς πολεμοῦνε. Τὸ ἔργο τους εἶναι ἱερό, εἶναι πατριωτικὸ, εἶναι γιγαντινόν, γιατί τὸ στεφανώνει ἡ ἀλήθεια κ' ἡ ζωὴ, κ' ὄχι ἡ ψευτιά κ' ὁ μαρσαμὸς. Ἦθελα νὰ τοὺς γνωρίσω, νὰ τοὺς φιλήσω τὰ χέρια, νὰ τοὺς προσκυνήσω τὰ σφά τους, κεφάλια πού μᾶς ἐβγαλκν μιὰ τέτοια ἀπόφαση.

Αὐτὸ τὸ Σκολεῖο μὲ βία τὴ γλυκειά μας δημοτικὴ γλῶσσα εἶναι πού θ' ἀνοιξῆ πρᾶματι τὰ μάτια κείνων πού γυρίζουν νὰ βροῦν τὴν αἰτία τῆς κακοδαμονίας μας. Αὐτὸ τὸ Σκολεῖο θάναί ὁ φᾶρος πού θά φωτίσῃ δλόγλυκα τὴν ἀνάσταση τοῦ πολυθασανισμένου λαοῦ μας. Αὐτὸ τὸ Σκολεῖο θάναί τ' ἀπονο καρφί πού θάμπῃ μιὰ γιὰ πάντα μὲς σὲ τὸ μάτι τῶν καλοθελητᾶδων μας. Κάθε Ρωμῆος πού πονεῖ τὴν πατρίδα, κάθε πατέρας πού θέλει νὰ δῆ μιὰ μέρα τὸ παιδί του ὄχι ἀποθλακωμένο, παρὰ ποτισμένο μὲ τὰ καλλίτερα βοτάνια τῆς ἀληθινῆς μόρφωσης, ἄς ὑποστηρίξῃ αὐτὸ τὸ Σκολεῖο. Σεῖς οἱ δασκάλιοι πού τόσα χρόνια βρσκανίζεστε καὶ βασανίζετε ἀλύπητα τόσα παιδιά, ἀφήστε πιά κατὰ μέρος ντροπὲς καὶ φόβους καὶ πέστε μας εἰλικρινὰ καὶ ξᾶστερα τί κάματε καὶ τί κάνετε τόσα χρόνια μὲ τὴν καθαρῆδουσά σας; Πέστε μας τί νοιώθει ὁ μαθητῆς σας πού βγαίνει ἀπ' τὸ Δημοτικόν, ἀπ' τὸ Σχολαρχεῖο κ' ἀπ' τὸ Γυμνάσιό σας ἀκόμα; Πέστε μας, σὲ θεὸ σας, τί τραβᾶτε καὶ τί τραβοῦν τὰ δυστυχισμένα σας πλάσματα γιὰ νὰ μάθουν στραβά κουτσὰ δὺ ἀχρηστοὺς κανόνες τῆς Γραμματικῆς καὶ τοῦ Συνταχτικοῦ; Δεῖτε μας χωρὶς νὰ κοκκινίσετε ἕνα δὺ ἐκθέσεις μαθητῶν σας πού ξέρουν σὰν τὸ νερὸ τὰ εἰς μί, τὸν παρακείμενο τοῦ χᾶσκω καὶ πῶς συντάσσονται τὰ ἐκδύσεως καὶ ἐκδύσεως σημαντικὰ; Ὁμολογήσατέ μας πόσες φορές τὴν ὠρα βλαστημάτε τὸ βρωμοεπάγγελμά σας (ὅπως τὸ

πράματα. Πίσω ἀπὸ μιὰ ἐπιφάνεια πού τὴν περνοῦμε ἀπρόσεχτα κ' ἀδιάφορα βρίσκειται κάποιον θαμμένο νόημα πού ξαναφκνερώνεται μόνο ὅταν τὸ θελήσῃ ὁ συγγραφέας. Δὲν ἐφευρίσκει τίποτα, μὰ σὰν νὰ θέλῃ μὲ τὸ δάχτυλο νὰ μᾶς δεῖξῃ τὴν ψυχὴ τοῦ κάθε τι, κ' ὁ ἀναγνώστης πιάνεται ἀπὸ φρίκη μπρσστὰ στὴ γυμνὴ πραγματικότη. Πάλι, ἡ πραγματικότη αὐτὴ δὲν εἶναι νέα, ἀλλὰ ἡ ἐντύπωση πού γεννιέται μὲσα μας ἀπ' αὐτὴ εἶναι καινούργια. Ἐνεργεῖ μὲσα σὲ τὸ νοῦ μας κ' ἐκεῖ δημιουργεῖ κόσμον δλόκληρον. Σ' αὐτὸ εἶναι ἡ προσπάθεια τοῦ Meredith. Μὲ γενικὲς γραμμὲς τὸ ἔργο αὐτὸ μᾶς παρουσιάζει τὴ ζωὴ καὶ τὸν κόσμον ἀνάλλαγα κ' ἀληθινὰ παρμένα ὕστερ' ἀπὸ ἔρευνα καὶ βαθειὰ δουλειὰ πού δίνει θάρρος στὴν εἰλικρίνεια.

Εἶναι μεγάλος συγγραφέας ὁ Meredith, ὅπως κ' ἂν τὸν ἐξετάσουμε. Δὲν εἶναι μόνο μυθιστοριογράφος, ἀλλὰ καὶ ποιητῆς πρωτότυπος μὲ σοφὴ μὰ ἐλόδρση ποίηση πού φτάνει τοὺς μεγαλῆτερον σύγχρονους μας ποιητῆς μὲ ἀδιάσειστη καὶ ἐξαιρετὴ τέχνη κ' ἀληθινὸ μεγαλεῖο. Οἱ χάρες του εἶναι τόσες πού κ' ἂν ἀκόμα στὰ ἔργα του μᾶς φαίνονται σὰν βάρος μερικὲς λεπτομέρειες γιὰ τὴν ἀνθρωπινὴ κ' εἰδικὰ γιὰ τὴν ἀγγλικὴ ψυχὴ πού ἔτσι ἔκαναν νάρρησῃ ἡ φήμη του, ὠρσιμένως ὅμως ὁ συγγραφέας αὐτὸς εἶναι ἀπὸ τὰ σπάνια ταλέντα, μὲ λάμψη πού δίνει τιμὴ ὄχι μόνο στὴν ἀγγλικὴ φιλολογία, ἀλλὰ καὶ σὲ κάθε ἄλλη ξένη. Σήμερον δλοένκ κερδίζει τόπο, ὅλοένα ἀνεβαίνει στὴ συνείδηση τοῦ πολιτισμένου κόσμου, γιατί τὸ ἔργο του εἶναι μιὰ πιστὴ καὶ καθάρια ἀντανάκλαση κάθε σύγχρονῆς ιδέας, κάθε σημερινῆς συγκίνησης τῆς ψυχῆς μας. Ἡ ζωὴ του εἶναι ἐξασφαλισμένη, γιατί ἡ ἀλήθεια εἶναι ἡ πρώτη του ἀρετῆ. Σ' αὐτὴ στηρίζεται κ' αὐτὴ θά τοῦ δώσῃ δύναμη γιὰ μακρυνὴ ζωὴ.

N. B. ΦΑΝΑΡΙΔΗΣ

βαφτίσατε) καὶ τί ξύλο πέφτει γιὰ νὰ σᾶς καταλάβουν καὶ νὰ σᾶς παρακολουθοῦν. τ' ἔμοιρα μικρὰ σας; Πόσοι ἀπὸ σας δὲ φωνάζετε κάθε μέρα πῶς ὁ τᾶδε μαθητῆς στὰ πρῶτα του χρόνια εἶτανε φωτιά καὶ τώρα πού παίρνει τὸν ἀνήφορον τῆς σοφίας ἔγινε κούτσουρον; Κούτσουρον, κί, κούτσουρον τὸ δυστυχισμένο, γιατί ὁ σκολαστικισμὸς τᾶκαμε νὰ χάσῃ τ' αὐτὰ καὶ τὰ καλὰθικ. Τὸ δλόξυπνον μυκλὸ του σκοτίστηκε, θόλωσε. Τοῦμεινε μιὰ ἀφκνιζεμάδκ, ἕνα παραλόγιασμα, ἕνα παπαγαλλισμὸς, ἕνα λίγ' ἀπ' ὄλα, ἕνα τίποτα. Κλάψτε τὸ τὸ κακόμοιρον. Μήτε τί ἔμαθε ξέρει, μήτε τί αἰσθάνεται. Θέληση δική του δὲν ἔχει. Ἄν πιάσῃ νὰ γράψῃ θά κλέψῃ λίγ' ἀπ' ἐδῶ, θά θμμηθῇ κάτι ἀπὸ κεί, θά χάσῃ ἕνα ἀνόητον δικὸ κ' ἔτσι θά κάμῃ μιὰ σαλάτα γιὰ ξέρσασμα. Ἄν πιάσῃ νὰ δικθᾶσῃ, ὕστερ' ἀπ' τὴν πρώτη σελίδα θά φυλλομετρήτῃ μὲ μιὰς τίς ἄλλες γιὰ νὰ δῆ ἂν ἔχῃ καμμιὰ εἰκόνα γιὰ νὰ χορτάσῃ κομματι τὸ μάτι του. Ἄπ' ὅσα εἶναι γραμμένα δὲ σκαμπάζει γρῦ, τί νὰ κοπιᾶτῃ στὰ χαμένα; Ναι, στὰ χαμένα. Μὰ τί τὰ πολυλογῶ; Αὐτὰ πού γράφω μᾶς τ' ἀποδείξαν ὡς τώρα ἄλλοι, πολὺ ζωντανότερα καὶ πολὺ καλύτερα. Μὰ τότε γιατί τᾶγραφα;

Τᾶγραφα γιατί κάτι ἤθελα ν' ἀποδείξω σὲ φίλον Νουμά. Ἦθελα νὰ τοῦ πῶ, πῶς ἔχει ἄδικο κομματι νὰ λέγῃ πῶς οἱ δασκάλιοι μᾶς δὲ μιλοῦν ἐνῶ ἐλπίζαμε νὰ μᾶς ὑποτηρήζουνε σὲ τὸ Ἄγιο μας ἔργο.

Δὲν ξέρω τί κάνουν αὐτοῦ οἱ δικοὶ σας. Μὰ δὺ τουλάχιστον ὅσοι πονοῦνε τὰ παιδιά καὶ τὴν πατρίδα, ὅσοι δουλέβουνε ὄχι γιὰ τὸ μνηστικὸν παρὰ γιὰ τὸ καλὸ τοῦ Σκολεῖου, δὲ φριθῆθῃκανε ἀπὸ τοῦ νὰ ὑποστηρίζουνε πκληκαρία τὴν Ἰδέα κ' νὰ μολογήσουν τὸ ἀεροκοπάνισμά τους. Μπορεῖ καὶ τὸ ψωμὶ ἀκόμα νὰ μᾶς κόψουν οἱ καλοθελητᾶδες μας, μὰ μετ' ὅταν προτιμήσουμε νὰ μείνουμε νηστικοί, παρὰ νὰ κρυδούμκατε πίσω ἀπὸ τὰ δάχτυλά μᾶς καὶ νὰ παίρνομε ἄδικα τόσα παιδιά σὲ τὸ λαιμὸ μᾶς. Χρόνια δλόκληρα παιδεύομαι μὲ τὴν κυρὰ καθρέβουσα. Χρόνια μὲ τρώει τὸ φιλότιμον νὰ βρῶ μέσο ἴπου, νὰ μποροῦν τὰ παιδιά ὅταν φεύγουν ἀπὸ τὰ χέρια μου κάτι νὰ νοιώθουν καὶ κάτι νὰ κάνουν. Χρόνια ἀσυζήτητα κ' ἀμελέτητα πολεμοῦσα τὸ Μαλλιαρισμὸ. Καὶ τώρα. Τώρα φωνάζω καὶ θά φωνάζω (γιατὶ μελέτησα τὸ ζήτημα καλὰ-κκλὰ κ' ἀνοιξανε κομματι τὰ μάτια) πῶς μᾶτε συστήματα, μᾶτε σοφισματὰ φτᾶνε, φτᾶνε ἡ γλώσσα. Ἄ θέλετε Σκολεῖα μὲ παιδιά κ' ὄχι μὲ ζωντόβολα, βάλτε γιὰ ἀθάνατο θεμέλιον τὸν δλόγλυκα κ' ἰθακτουργικὴ δημοτικὴ μᾶς γλώσσα. Δικιμάσατε καὶ θά δῆτε, ὅπως λένε κ' οἱ κ'. Ἐρροῖ στὴν προκήρυξή τους.

Σὲ γλυκοχαριετῶ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΨΑΡΑΦΤΗΣ

Σύλλη — Κόνιας, 12 τοῦ Μᾶη 1910.

Ο.ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Στὴ Ζάκυθο, τὴν περσμένην Κερικὴ γέννηκε φιλολογικὸ μνημόσυνον τοῦ Σηλήλου Πισαγιάννη. Μιλῆσανε διάφοροι λόγιοι τοῦ νησιοῦ καὶ ὁ ἰδερρὸς τοῦ ποιητῆ κ. Κ. Πισαγιάννη. Τῆς περιοδικῆς «Αἱ Μοῦσαι» τύπως ἐχωριστὸ φύλλον, ἀφιερωμένο στὴ μνήμη του. Κκ' μὰ ἐπιτροπὴ ἀπὸ Ζακυθινῶν φιλομούτων φροντίζει νὰ τυπωθῶνε ὅλα του τὰ ἔργα σὲ Ζακυθινὴ ἔκδοσῃ.
— Ὁ κ. Πισακοπίθκος στὴν τελευταία «Πισακοπίθκη» του βρίζει τὴν «Ἀντιγόνη» τοῦ κ. Μάνου καὶ θαμάζει τὴ «Λίνα Δράκα» τοῦ κ. Ἀρπελιόντα. Φυσικώτατα πράματα.
— Ἀπὸ κείνον πού μᾶς ἀποκάλυψε ἡ «Ἀκρόπολις» τῆς Τετράδης γιὰ τὸ τελευταῖον «Ἀνάγκη Εἰλικρινείας» τοῦ «Χρόνου», ἀποδείχεται θεοφάνερα πῶς γιὰ μιὰ μερίδα τοῦ

τύπου μας τὸ «Ἔργον τῆς 15 Ἀγούστου» εἶτανε, εἶναι καὶ θά εἶναι «Ἀνάγκη πενταρολογίας» καὶ πλέον οὔ.

— Ἀπὸ μιὰ ἐπαρκεῖα ἐσημερίδα : «... Ὁ ἀληθινὸς ποιητῆς, ὁ ἀληθινὸς καλλιτέχνης σήμερον μόνον τὸν ἴλιον πιστεύει, τὸν εὐεργέτην του. Εἶναι ἡ ἄκρεια μᾶς καὶ δι' αὐτὸν διαρκῶς μιλῶμεν. Κκ' θά ἐπανέλθωμεν».

— Αὐτὸ τὸ «Καὶ θά ἐπανέλθωμεν ἀξίζει χίλιους ἡλίου καὶ χίλια ἡλιογραφήματα».

— Μᾶς εἶπαν πῶς ἡ πρώτη πράξη τῆς «Ἰόνης», πού τὴν περιγράφει παραπάνω ὁ κριτικὸς μᾶς, τελιώνει μὲ τὸ δίστιχον :

«Ὡ Ἰόνη, Ἰόνη τῶν Ἴων,
Ἴον ἐσύ, ἐπάνω σὲ Ἴαν».

— Μᾶς εἶπαν ἀκόμα πῶς στὴν παράστασιν ρώτησε κάποιος ἰδληπτος κριτικὸς : «Ἄν τὴν ἔγραψεν ὁ κ. Ἰωσήφ ὁ Μιλτιάδης, πῶς θά τὴν ἐδᾶρτιζε; — «Ἰόνη καὶ Ἡμίονος», ἀποκρίθηκε ὁ ἴδιος.

— Ἐξ οικειωμένων τὰ βέλη!

— Ὁ κ. Τσοκόπουλος, γράφοντας τὴν κριτικὴν του γιὰ τὸ ἔργο, μᾶς βεβαιώνει πῶς ἡ Ἰόνη δὲν εἶναι ὄνομα γυναικὸς. Εἶναι καμωμένο ἐπιτήδευμα διὰ νὰ ὑπενθυμίσῃ τὸ Ἴον».

— Ἄμα ὁ κ. Τσοκόπουλος μεγαλώσει λίγο καὶ μάθει ἀρχαῖα ἑλληνικά, θά τοῦ ποῦμε πῶς Ἰόνη εἶτανε «μία τῶν Νηρηίδων», καὶ ἕμα πάψει νὰ γράφει γιὰ τὰ «Παναθήναια» ἰταλικὴ μουσικὴ, θά θυμηθῆ πῶς ἡ Ἰόνη λέγεται καὶ κάποια ἄπερα, μ' ἕνα νεκρικὸ μᾶρ, πού τὸ παίζουνε στὶς παντομίμας, — ὄχι σὲ σοβαρὰ θεατρικὰ ἔργα.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Καρθ. Κκλὰ τοῦ Χάινα, μὰ τᾶχουνε κ' ἄλλοι μεταφρασμένα πρωτότερα καλῶτερα νὰ μᾶς ἐσταλένε ἄλλα, κ' ἀκόμα πῶς καλῶτερα νάναι δικὰ σου, πρωτότυπα.—κ. Πάτριον. Γιατὶ γράφομε Ἐθνοσυνέλευσιν; Διάβασε τὰ δημοτικὰ τραγούδια πού βάζουν καὶ τὰ «Πάτρια», νὰ δεῖς πῶς πηγάζει «ὁ βασιλεῖς; στὴν ἐλευσῃ», νὰ δεῖς καὶ πῶς οἱ Κλέφτες κάνουν σύναξιν κ' ἔτσι τὸ ἐθνομαζώμα πού προτείνεις γίνεται ἀνεμοσκόρπισμα.—κ. Μ. Β. σὲ Πάτριον. Τὸ λάβαμε καὶ θά δημοσιουσεῖ. Γιὰ τᾶλλα, ἄς μείνει ὁ φίλος Σ. Ἰσχυρος.—κ. Μ. Φρ. στὴ Λεμεσό. Θά δημοσιουσεῖ, μὰ μὲ τὴν ἀρχὰ του. Δὲ βλέπεις τί γίνεται;—κ. Σαρ. βιβλιοπώλη, στὴν Πόλη. Δὲν ἔχομε ἄλλα ἀντίτυπα ἀπὸ τὸ βιβλίον πού μᾶς ζητᾶς.—κ. Στρ. Λεοντ. στὴ Μιτυλήνη. Ἡ συντρομὴ πλερώνεται μπρσστὰ, ὅστε δίχως νὰ μᾶς σταλεῖ καὶ ἡ συντρομὴ δὲν μποροῦμε νὰ σταλοῦμε τὸ φύλλον. Αὐτὸ γενικόν, καὶ γιὰ λόγου σου καὶ γιὰ ὅλους.—κ. Βουδ. στὴ Βοστώνη καὶ Μ. Τσακ. στὸν Πύργον Μονοφατῆου. Δίβαμε τίς συντρομὲς κ' εὐχαριστοῦμε.

Ἄριθ. 5222

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Διακηρύττει ὅτι

Συμφώνως μὲ τὸν περὶ στρατ. εἰσφορῶν νόμον προσκαλοῦνται οἱ ἰδιοκτῆται ἵππων, φορδᾶδων, ἡμιόνων καὶ βουδᾶλων, ὡς καὶ τῶν ζευγνυμένων ἢ αὐτοκινήτων ἄμαξῶν, ὅπως προσπαγάσωσι τὰ μὲν πρῶτα μετὰ τῶν σκευμάτων αὐτῶν, τὰ δὲ δεύτερα τελείως ἐζευγμένα πρὸς ἐπιθεώρησιν καὶ ταξινόμησιν παρὰ τῆς ἀρμοδιᾶς ἐπιτροπῆς, τῶν μὲν χωρίων ἐπιτοπίως ὡς ἐξῆς :

Κάτω Λιουσίων τὴν 19 Ἰουνίου ἐ.ε.	
Κηφισσίας » 21 » »	
Ἀμαρουσίου » 22 » »	
Χαλκνδρίου » 23 » »	
Μπραχαμίου » 25 » »	

τῶν δὲ Ἀθηνῶν καὶ Ἡρακλείου ἀπὸ τῆς 27 Ἰουνίου μέχρι καὶ τῆς 8ης Ἰουλίου 1910 πρὸ τοῦ Δημαρχικοῦ καταστήματος.

Ἀθῆναι, τῆ 30 Μαῖου 1910.

Ὁ Δήμαρχος
(Τ. Σ.) Σπ. Μερκούρης